

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Alexandro Poetæ. 89.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

persona: perinde ac si diceret, Quandoquidem semel hoc fecit, laude atque commendatione digna est. Quamobrem perfectam quandam ac numeris omnibus absolutam virtutem ab ea ne requiramus: verum, quâ fieri potest, coronam ei texamus. Nam si non hoc sensu mulierem comprobasset, omnibus profectò, vt eius exemplum sequerentur, lege lata indicere oportebat. Porro cùm nihil eiusmodi dixerit, satis argumenti dedit se ob indulgentem quandam demissionem eam comprobasse. Nam si cùm dixisset, fecit, id sanè pro lege habeatur: si autem eam, cùm id fecisset, eâ in animi anxietatem minimè coniecit, nō est cur quisquam indulgentiam huiusmodi in legem trahat. Nam cùm sacrificia in veteri Testamento permessa postea euerterit, quoniam pacto, quæ hic ne permisit quidem, lege lata sanxisset? Quemadmodum enim, si ante effusum vnguentum interrogatus fuisset, haud dubiè illud vendi, & pauperibus dari iussisset: sic posteaquàm effusum fuerat, mulieris fidem per obiurgationem extinguere absurdum erat. Atque ad eundem quoque modum nunc faciunt probatissimi quique sacerdotes. Nā si quis dicat, consecrate atque appendere aliquid volo, id eum pauperibus dare iubent. Sin autem id iam ipse fecerit, non modò cum non increpant, verum etiam blandè ac leniter admittunt: non quòd hoc illo melius ac præstantius esse ducant (non enim propterea Christus venit, vt Ecclesias auro & argento impleat) sed ne eū, qui hoc donarium obtulit animi anxietate afficiant.

Alexandro Poeta. 89.

Virtutem nihil est quod adæquet: non modò quia incomparabili quadam exuperantia res omnes alias antecellit, sed etiã quia res quoque minimè planas & æquabiles complanat, & eas quæ minimè æquæ sunt, exæquat. Nam nec in paupertate deprimitur, nec in seruitute illiberalia ministeria & officia iustinet, nec in dedecore contrahitur. Eodémque modo nec in

λέγων. ἐπειδὴ ἀπαξ ἐποίησεν, ἀποδοχὴς ἔστιν ἄξια. μὴ τοίνυν τὴν ἀκριβείαν παρ' αὐτῆς ἐπιζητήσωμεν. ἀλλ' ἀφ' ὧν οἶόν τε ἔστι φέρονον αὐτῇ πλεξωίδην. εἰ δὲ μὴ τοῦτο τῶ νῶ ἀπεδέξατο τὸ γούνατος ἐξήν νομοθέτησιν πᾶσι μιμήσασθαι αὐτῶν. εἰ δὲ μηδὲν τοιοῦτον εἶπεν, ἐδείξει, ὡς ἀξίως συγκρατῶσασιν σκείνην ἀπεδέξατο. εἰ μὲν γὰρ εἰπόντος αὐτῆς πεποίηκε, νόμος ἔστω. εἰ δὲ πεποίηκεν οὐκ ἠπόρησε, μὴ εἰς νόμον ἀναγκάσαι τὴν συγκρατῶσασιν. εἰ γὰρ ἐν τῇ παλαιᾷ τὰς θυσιᾶς ἐπιτρέψας ὑπεροὶ ἀπέστρεψε, πᾶς ἐν ταῦτα μηδὲ ἐπιτρέψας ἐνομοθέτησεν, ὡς περὶ γὰρ εἰ περὶ τῆς ἐκχέειν ἠρωτήθη, σκέλευσε αὐτὸν φραδύλαι, καὶ δὸ δὴ πᾶσι πᾶσι, ἔπος μετὰ τὸ ἐκχέουσαι ἄτοπον ἴδω ἀξίως ἐπιτημῆσεως, σέβουσαι τῆς γυναῖκος τὴν πίστιν. ἔπειτα καὶ ποιοῦσιν οἱ τῶν ἱεραρχῶν εὐδελμοὶ. εἰ μὲν γὰρ πῶς εἶποι, ἀναδέουσαι πᾶσι κελύουσιν αὐτὸν διδάσαι πᾶσι. εἰ δὲ φθὴ σκείνος κατασκευάσαι, οὐ μόνον οὐκ ἐπιτημῶσιν, ἀλλὰ καὶ ἡμέα ἀποδέχομαι, οὐ τῆς σκείνοιο περὶ κρίνοντες, ἔδδ γὰρ ἀξίως τοῦτο ἐπέδῃμ(εν)ὸ Χειρὸς, ἵνα χρυσὸν καὶ ἀργύρον τὰς ἐκκλησίας ἐμπλήσῃ, ἀλλ' ἵνα μὴ τὸν ἀναγίνωσκον ἀπορήσωσιν.

Αλεξάνδρω ποιητῇ. 90.

Ἀρετῆς ἴσον ἔδδεν, οὐ μόνον ὅτι καὶ ἀσυνκρίτων ἕσπερον τῶν ἄλλων ἀπάντων διέτησε, ἀλλ' ὅτι καὶ τὰ ἀνόμαλα πράγματα ἐξομαλίζει, καὶ τὰ ἀνίστα ἐξίστι. ἔπειτα γὰρ ἐν πείρᾳ ταπεινῶται, ἔπειτα ἐν δουλείᾳ ἀμελευθέρως ὑπομῶναι ἀφρονίας, ὅτι ἐν ἀδουξίᾳ σφάλλεται. ἀλλ' οὐδ' ἐν πλεῖστον ἐξυβείζει, ἔπειτα ἐν ἀρχῇ ἐπαίρεται. ἀλλὰ πᾶσι

πᾶσι τοῦτοις τὴν ἑαυτῆς ἑπιβά-
 λυσαι ἑπιστήμην, καὶ οὐκ ἐπιβίβηται ταῦτα καὶ
 ῥυθμίζεαι, οὐκ οὐκ οὐκ ἐπιβίβηται, ἀλλ'
 τῆς οὐκ οὐκ ἐαυτῆς τέχνης ἀπολαύσειν ἀ-
 ναπέθεσσαι. εἰ γὰρ καὶ ἀκριβῶσαι τὸ
 Ομηρικόν ἐπος, ὃ συνεχῶς πρὸς κέ-
 λος ἴσως σωματικῶς ἐπιβίβηται, ὅτι τῶ-
 ματος ὡς φασὶ φέρει, καὶ ἡ τε μετὰ
 λη τε καὶ ἀγλαὰ ἔργα εἰδῆαι, μᾶλλον
 περὶ ἀρετῆς εἰρηάζει, ἢ περὶ ἧς
 εἰρηται. τί γὰρ καλλίον, πῆς δὲ ταύ-
 τῆς λαμπρῆς ἐπιβίβηται ἔργα τῆς
 καὶ τῆς ἀνωμαλίας τῆς τραγῳδιῶν
 ἀφ' ἧς ἐαυτῆς φιλοσοφίας ἐξομαλι-
 ζῶσαι, καὶ ἴσως τὸ φρόνημα εἰς ἀπίστοις
 πράγμασι φυλακίσεως, καὶ αἰοιδι-
 μοι ἀπανταχῶς ἐαυτῆς κατασκευάζου-
 σις κλέος. καὶ τοῦ μὲν συμφορῶν πε-
 ριπίπτουσι τῶν καλῶν. τοὺς δὲ
 ὑπὸ ἐπιμελείας ἐξυβείζονται, σφρο-
 νίζουσι. πρὸς ταῦτα τοίνυν τῶν
 ταῦτα τῆς ψυχῆς τὸ ὄμμα, καὶ ταύ-
 τῆς τὸ κάλλος ἀποκρίσει, ἵνα ἐρα-
 σῆς αὐτῆς ἀφ' ἑαυτοῦ γινώσκων, ἐπι-
 νοιοῦσα πάντα καὶ ἀνακρινύσῃ.

Ἀπολλωνίου ἑπισκόπου. 5.

Καὶ παρ' Ἑλλήσι μὲν, καὶ τοὶ ὑπο-
 χεῖρας αὐτοῦ ἔχοντες καὶ ἄγων καὶ φέ-
 ρων αὐτῶν ὡς ἐβούλετο. καὶ παρὰ Ἰου-
 δαίοις, καὶ τοὶ καὶ εἰς εἰδωλολαβίαν
 αὐτοῦ σκηνῆς, καὶ εἰς ἀνδροφονίας
 ἐκλυπτικῆς, πολλὰς αἰρέσεις ἔτεκεν ὁ
 Διάβολος. εἰ δὲ καὶ παρὰ χριστιανῶν
 πολλῶν πλείους, θαυμάζοντες μὲν εἰς
 τὸ μὲν γὰρ τῆς ἐισαγωγῆς τῆς Χριστοῦ
 παρὰ τῆς ὁρῶν πάντας ὑπὸ τῆς κα-
 κίας μεθύοντες, καὶ οὐδὲνα ὡς ἕως εἰ-
 πᾶν κατὰ τὴν νήφοντα, ὅλην ἐνέβα-
 λε φιλονεικίας ἀπέματα. ἐπειδὴ δὲ
 ἦκεν ἰσχυρῶς ὁ σατάνης λόγος, φέρων
 μὲν ἡμῶν οὐρανίαν πολιτείαν ἀδύνα-
 τα, τῶν δὲ Διαβόλου δὲ τῶν τοῖς ἀμαρ-
 τάνων ἐπιβίβηται πρὸς τὴν ἀνα-
 μνήσασθαι αὐτῆς δίκην. ἔλεγε γὰρ πο-
 ρεύεσθε εἰς τὸ πῦρ τὸ ἵτοιμασμένον τῶν

opibus & copiis insolescit, nec in imperio
 & magistratu animis attollitur, verum his
 omnibus scientiam suam adhibens, ea
 componit ac moderatur, non iis, obse-
 cundans, sed ea, ut artis suæ ductum se-
 quantur, adducens. Nam si versum illum
 Homericum, quem tu (quia fortasse corpo-
 reas pulchritudines ad stuporem usque mi-
 raris perpetuo in ore habere diceris, accu-
 ratè perpendere oportet) Et pulchra, &
 magna, eximiorum operumque perita: de
 virtute potius, quam de ea, de qua dictum
 est, dictum esse videbitur. Quid enim ea
 pulchrius? Quis splendidiora opera nouit,
 quam eaquæ rerum inæquabiles status per
 suam philosophiâ complanat, eundemque
 in disparibus rebus animum seruat, lucu-
 lentamque ac celebrem sibi ipsi gloriam
 conciliat: atque eos quidem, qui in cala-
 mitates cadunt, consolatur, eos autem qui
 ob florentem statum in contumeliâ atque
 insolentiam prolabantur, castigat & coër-
 cet. Quamobrem ad hanc animi tui oculo
 tendere, ipsiusque pulchritudinem con-
 templantur: quod ardenti illius amore corre-
 ptus, ab omnibus lauderis ac prædicetis.

Apollonis Episcopo. 90.

Et apud Gentiles (quamvis etiâ eos in
 potestate ac ditone sua habens, ac pro li-
 bitu suo agens ac ferens) & apud Iudæos
 (tamen etiam eos velut rabido quodam
 furore percitos ad idolorum cultum at-
 que homicidia impulisset) multas hæreses
 Diabolus procreavit. Quod si apud Chri-
 stianos quoque multo plures peperit, ne-
 mini mirum istud videatur. Nam cum an-
 te carnalem Christi aduentum ac præsen-
 tiam omnes vitij temulentia laborare, nec
 vllum, ut ita dicam, purè atque integrè
 sobrium esse conspiceret, idcirco pauca
 contentionis semina iniiciebat. Posteaquâ
 autem salutare Verbum cælitus venit, no-
 bis quidem cælestis vitæ generis documē-
 ta ferens, Diabolo autem, per eas minas
 quas in peccatores intendebat, prænam,
 quæ ipsum manebat, prænunciens (dice-

T iij